

Sygn. akt XVII AmT 5/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	<i>SSO Witold Rękosiewicz</i>
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania B. J. - Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w N. (obecnie: (...) sp. z o.o. z siedzibą w N.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 30 czerwca 2017 r. nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmT 5/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 1489 z późn. zm., dalej: (...)), decyzją z dnia 30 czerwca 2017 r. nr OBY.WK.46.4.2017.4 nałożył na B. J. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą: PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWO-USŁUGOWE (...) w N., obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (Przedsiębiorca, powód) karę pieniężną w wysokości 6 800 zł w związku z niewywiązaniem się przez Przedsiębiorcę z przewidzianego w art. 7 Pt obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów za rok sprawozdawczy 2015.

Przedsiębiorca w złożonym od powyższej decyzji odwołaniu, zarzucił Prezesowi UKE naruszenie przepisów prawa mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. art. 210 ust.2 Pt w zw. z art. 209 ust. 1a Pt polegające na braku uwzględnienia usunięcia przez powoda naruszenia prawa przed wydaniem zaskarżonej decyzji, zakresu naruszenia

oraz dotychczasowej działalności podmiotu przy ustalaniu wysokości nałożonej kary za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych w art.7 ust.2 Pt za rok 2015.

Na podstawie powyższego zarzutu Przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie o zmianę decyzji poprzez obniżenie nałożonej na powoda kary oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zwrotu opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zdaniem powoda przy ustalaniu wysokości kary Prezes UKE nie wziął pod uwagę zakresu naruszenia. Powód argumentował, że spełnienie przez niego obowiązku informacyjnego 2 miesiące po terminie wymaganym prawem, nie wpłynęło istotnie na właściwe wypełnienie obowiązków przez Prezesa UKE, bowiem zgodnie z art. 26 ust.1 Ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych z 7 maja 2010 r. Prezes UKE sporządza dla terytorium RP i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą m.in. pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Według powoda Prezes UKE mógł na bieżąco uzupełnić inwentaryzację, o której mowa w powołanym przepisie. Działanie powoda nie wpłynęło tym samym na opóźnienie w przygotowaniu raportów przez Prezesa UKE. Zdaniem powoda zakres naruszenia był znikomy. Ponadto samo wszczęcie postępowania w sprawie wymierzenia kary było wystarczającym środkiem dyscyplinującym wobec powoda, który złożył dokumenty zgodnie z treścią art.7 Pt pismem z dnia 27 maja 2017 r. Zdaniem powoda, przepis art.209 ust.1a Pt wyznacza regułę, zgodnie z którą nie nakłada się kary, na podmiot który dopuścił się naruszenia w przypadku zaprzestania naruszania prawa. Dopiero stwierdzenie przez Prezesa UKE, że przemawiają za tym inne okoliczności (czas trwania, zakres lub skutki naruszenia) powinno skutkować jej nałożeniem. Spełnienie obowiązku oraz brak szkody, w ocenie powoda, powinien być podstawą do odstąpienia od wymierzenia kary. Powód powołał się na konieczność zastosowania przez Prezesa UKE konstytucyjnej zasady proporcjonalności. W ocenie Powoda kara w wysokości 9,4 % maksymalnej kary jest zbyt wygórowana.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że z okoliczności faktycznych sprawy, wynika iż powód nie przedłożył we właściwym terminie, tj. do 31 marca 2016 r. danych wymaganych w art. 7 ust. 2 Pt za rok sprawozdawczy 2015, dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Określone w art. 7 ust. 2 Pt dane za rok 2015 powód przedłożył dopiero w dniu 2 czerwca 2017 r. Opóźnienie wykonania obowiązku wynosiło rok i dwa miesiące, a nie dwa miesiące jak twierdzono w odwołaniu.

Odnosząc się do twierdzenia powoda, że nie wypełnienie obowiązków określonych w art. 7 ust. 2 Pt nie uniemożliwiło Prezesowi UKE wykonywania ciężących na nim obowiązków pozwany wskazał, iż przekazywanie danych, o których mowa w art. 7 Pt ma zapewnić Prezesowi UKE dostęp do istotnych informacji o rynku telekomunikacyjnym (rodzaj, zakres i wielkość prowadzonej przez poszczególnych przedsiębiorców w kraju działalności telekomunikacyjnej oraz samych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych na danym terenie). Powyższe dane są niezbędne Prezesowi UKE w celu realizacji jego ustawowych obowiązków, w szczególności: przeprowadzenia analizy i oceny funkcjonowania rynków usług telekomunikacyjnych (art. 192 ust. 1 pkt 4 Pt), ogłaszania raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły (art. 192 ust. 3 Pt) oraz wydawania decyzji regulujących rynek telekomunikacyjny co jest niemożliwie bez posiadania aktualnych informacji o strukturze tego rynku w konkretnym okresie na konkretnych obszarach kraju.

Pozwany podkreślił, że powód przywołując w odwołaniu art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych odnosi się do zupełnie innych obowiązków polegających na przekazywaniu Prezesowi UKE informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej. Tego rodzaju dane (również niezbędne Prezesowi UKE) nie pokrywają się z danymi uzyskiwanymi na podstawie art. 7 Pt.

Odnosząc się do argumentacji odwołania, iż Prezes UKE winien wykazać zaistnienie przesłanek określonych w art. 209 ust. 1 a Pt, które uzasadniają nałożenie na powoda kary w sytuacji gdy dobrowolnie spełnił ciężący na nim obowiązek przed wydaniem decyzji w sprawie kary pozwany wskazał, iż w uzasadnieniu decyzji Prezes UKE omówił dokładnie powyższe zagadnienie wskazując, że przedmiotową sprawę należy także rozważyć w kontekście możliwości zastosowania przepisu art. 209 ust. 1a Pt. W myśl art. 209 ust. 1a Pt „Kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia”. Zgodnie z ustanowioną w art. 209 ust. 1a Pt zasadą dopuszczalność nałożenia kary pieniężnej w przypadku, gdy doszło do zaprzestania naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej szkody, została uzależniona od tego, czy za nałożeniem kary przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Zaznaczył, że pomimo przedłożenia przez Przedsiębiorcę Prezesowi UKE wymaganych danych za rok 2015, a tym samym spełnienia przesłanki „zaprzestania naruszania prawa” czas trwania naruszenia nie przemawia za odstąpieniem od nałożenia kary pieniężnej. Jeśli natomiast chodzi o „naprawienie wyrządzonej szkody”, to spełnienie tej przesłanki nie mogło mieć miejsca w niniejszej sprawie. Naruszenie będące przedmiotem postępowania nie było związane z wyrządzeniem szkody, ani też nie polegało na wyrządzeniu szkody. Naruszenie stanowiło bowiem niewykonanie w terminie obowiązku o charakterze publicznoprawnym nie związanego z jakimkolwiek świadczeniem materialnym. Zatem w niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 209 ust. 1a Pt, w związku z czym Prezes UKE nie jest uprawniony do odstąpienia od nałożenia kary.

Odpowiadając na zarzut, że nałożona kara jest zbyt wysoka i narusza zasadę proporcjonalności pozwany zauważył, iż przy ustalaniu wysokości kary, zgodnie z art. 210 ust. 2 Pe uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Odnosnie zakresu naruszenia Prezes UKE wskazał, iż wziął pod uwagę zarówno to, że dane, których powód nie przekazał w wymaganym terminie mają zasadnicze znaczenie dla ustawowej działalności Prezesa UKE jak również fakt, że Powód ostatecznie przekazał te dane w odpowiedzi na pismo informujące o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary.

W zakresie przesłanki dotychczasowej działalności powoda Prezes UKE wskazał, że określając wysokość kary uwzględnił fakt, iż w stosunku do powoda została już w przeszłości wydana decyzja z dnia 31 grudnia 2014 r. [znak: (...)(...) o nałożeniu kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok sprawozdawczy 2012.

Odnosnie możliwości finansowych Prezes UKE zauważył, że za podstawę ustalenia wymiaru kary przyjął wielkość przychodu uzyskanego przez Przedsiębiorcę w roku 2016. Na wysokość nałożonej decyzją kary miały wpływ wymienione wyżej okoliczności, w szczególności fakt wykonania obowiązku w toku postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. J. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWO-USŁUGOWE (...) jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...). W dniu 31 grudnia 2018 r. PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWO-USŁUGOWE (...) uległo przekształceniu w (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości N.. (k.30)

Zawiadomieniem z dnia 28 kwietnia 2017 r., znak: OBY.WK.46.4.2017.1 (doręczonym w dniu 2 maja 2017 r.), Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok obrotowy 2015. Prezes UKE wezwał również Przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2015 r.(k.1 akt adm.)

Pismem z dnia 27 maja 2017 r. Przedsiębiorca przedłożył swoje stanowisko w sprawie i przekazał dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w postaci oświadczenia o rodzaju i zakresie wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok obrotowy 2015. W złożonym piśmie Przedsiębiorca wyjaśnił, że nie złożył danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok obrotowy 2015 z powodu przeoczenia wynikającego z nadmiaru obowiązków.(k.3-4 akt adm.)

W roku 2016 z działalności koncesjonowanej Przedsiębiorca osiągnął przychód w wysokości (...)zł. (k.3 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego przychód z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym nie przekroczył 4 mln zł, zobowiązany był do przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca 2016 roku danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok obrotowy 2015.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w 2016 roku powód nie spełnił w sposób prawidłowy ciążącego na nim obowiązku. Przedsiębiorca przedłożył dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt za rok 2015 dopiero w dniu 2 czerwca 2017 r, a więc z opóźnieniem wynoszącym rok i dwa miesiące. W odwołaniu powód nie kwestionował, że informacje, o których mowa w art. 7 ust. 2 Pt przekazał Prezesowi UKE z naruszeniem terminu określonego w tym przepisie.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w przypadku udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczenia dokumentów zawierających takie informacje, jak również w przypadku nie udzielenia informacji, o których mowa w art. 7 Pt, podmiot zobowiązany podlega karze. Art. 7 Pt przewiduje obowiązek udzielenia informacji lub dostarczania dokumentów (danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, ewentualnie także rocznego sprawozdania finansowego), o niewykonaniu którego stanowi art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Przy tym przez niewypełnienie obowiązku przekazania danych, o którym mowa w art. 7 Pt należy rozumieć także przekazanie wymaganych w art. 7 Pt informacji z uchybieniem terminu, o którym mowa w tym przepisie. Przepis art. 7 Pt precyzyjnie wskazuje termin wywiązania się z uregulowanego w nim obowiązku. Oznacza to, że niezachowanie przedmiotowego terminu do przekazania danych, przewidzianych w art. 7 Pt, również podlega karze, o jakiej mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Prezesa UKE, że w stanie faktycznym sprawy wystąpiły obiektywne przesłanki niewypełnienia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt (niewypełnienie obowiązku dostarczania dokumentów na podstawie Pt poprzez nieprzekazanie przez Stronę wymaganych w art. 7 ust. 2 Pt danych za rok sprawozdawczy 2015). Zaistnienie tych przesłanek powoduje, że przedsiębiorca podlega karze pieniężnej zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Nie ma przy tym znaczenia kwestia winy Powoda, albowiem wskazane przepisy nie uzależniają nałożenia kary od winy ukaranego podmiotu. Również okoliczność przekazania wymaganych danych nie wpływają na kwalifikację prawną stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie, jako naruszenia polegającego na niewypełnieniu obowiązku określonego w art. 7 ust. 2 Pt. Jak to już zostało bowiem podkreślone, wymieniony przepis precyzyjnie wskazuje termin wywiązania się z obowiązku wskazując na datę 31 marca, co oznacza, że niezachowanie tego terminu należy również traktować jako niewywiązanie się z przedmiotowego obowiązku.

Zgodnie z art. 210 ust. 2 Pt ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Systematyczne przekazywanie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych danych objętych obowiązkiem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt ma na celu zapewnienie dostarczenia Prezesowi UKE corocznie informacji o regulowanym przez niego rynku i działających na tym rynku przedsiębiorcach. Informacje te są niezbędnych do wydania opinii na temat sytuacji na rynku telekomunikacyjnym i podejmowania działań regulacyjnych, dotyczących m. in. kształtowania poziomu konkurencji poprzez wydawanie decyzji w sprawach przyznania koncesji na prowadzenie działalności telekomunikacyjnej. Prawidłowe spełnienie obowiązku sprawozdawczego ma więc istotne znaczenie dla samych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, działających na danym terenie. Może wpływać na rozmiar podaży usług oraz poziom konkurencji rynkowej, a przez to wysokość uzyskiwanych przez przedsiębiorców na danym terenie przychodów. Ma więc żywotne znaczenie dla prowadzonej przez przedsiębiorców działalności gospodarczej. Z tego względu terminowe i prawidłowe spełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku określonego w art. 7 ust.2 Pt ma istotne znaczenie dla gospodarki narodowej. Umożliwia też Prezesowi UKE, który odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie rynku telekomunikacyjnego, właściwą realizację nałożonych na niego w ustawie celów i obowiązków.

Mając na uwadze określone w art. 210 ust. 2 Pt ustawowe kryteria kary, wskazać należało, że z punktu widzenia regulacji rynku telekomunikacyjnego zakres naruszenia, którego dopuścił się powodowy przedsiębiorca, był istotny. Podkreślenia wymaga, że z uwagi na obiektywny charakter odpowiedzialności na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego możliwość nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. pkt 1 Pt nie jest zależna od winy przedsiębiorcy. W tym kontekście okoliczność, że do niewykonania w sposób prawidłowy obowiązku sprawozdawczego doszło na skutek „przeoczenia”, nie może być uznana za okoliczność łagodzącą, mającą wpływ na obniżenie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej. Ze względu na profesjonalny charakter powoda jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego okoliczności wynikające ze sposobu zorganizowania przedsiębiorstwa nie mogą wpływać na wykonanie obowiązków ustawowych jakim jest obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 7 Pt.

Podkreślenia wymaga, że wbrew twierdzeniu odwołania czas trwania naruszenia był krótki. Okres opóźnienia wykonania przez powoda ciężącego na nim obowiązku wynosił czternaście miesięcy, a więc był znaczny. Termin na złożenie sprawozdania upłynął z dniem 31 marca 2016r., zaś powód przedstawił sprawozdanie dopiero po wezwaniu przez Prezesa UKE, pismem z dnia 27 maja 2017 r. Zatem czas trwania naruszenia obowiązku informacyjnego nie przemawiał za odstąpieniem od nałożenia kary pieniężnej w myśl art. 209 ust.1a Pt. Nie można także uznać, że powód dobrowolnie zaniechał naruszania prawa, zanim Prezes UKE powziął wiadomość o naruszeniu, co byłoby ewentualnie przesłanką od odstąpienia kary w myśl art. 209 ust. 1a Pt.

Również dotychczasowa działalność podmiotu nie uzasadniała obniżenia wymierzonej kary, ponieważ powód był już uprzednio wcześniej karany decyzją Prezesa UKE z dnia 31 grudnia 2014 r. za niewywiązanie się z obowiązku o którym mowa w art.7 Pt za rok sprawozdawczy 2012.

W odwołaniu powód powołał się na art. 29 ust.1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej: ustawa o wspieraniu rozwoju), zgodnie z którym, Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu; 2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Na podstawie treści tego przepisu powód uznał, że spełnienie przez niego obowiązku informacyjnego z art. 7 Pt 2 miesiące po terminie wymaganym prawem nie wpłynęło istotnie na wypełnienie obowiązków Prezesa UKE, bowiem mógł on na bieżąco uzupełnić inwentaryzację o dane dostarczone przez Powoda. Mając na uwadze, że jak trafnie wskazano w odpowiedzi na odwołanie, dane z art. 29 ust.1 ustawy o wspieraniu rozwoju nie pokrywają się z danymi przekazywanymi przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 Pt, przedstawioną przez powoda argumentację, opartą na przepisach ustawy o wspieraniu rozwoju, należy uznać za chybioną.

Bez znaczenia w sprawie pozostaje także podnoszona przez powoda okoliczność braku szkody w związku z niespełnieniem obowiązku informacyjnego w terminie. Wskazać trzeba, że naruszenie obowiązku z art.7 Pt nie przekłada się na wystąpienie szkody, bowiem spełnienie obowiązku nie jest związane z jakimkolwiek świadczeniem materialnym. Tym samym nie ma miejsca również naprawienie szkody. W art. 210 ust.2 Pt nie wskazano skutków naruszenia jako podstaw wymiaru kary, gdyż nie są one możliwe do zmierzenia. Jedyne czynniki wpływające na wymiar kary to zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Zgodnie z art. 210 ust.1 Pt kary pieniężne, o których mowa w art. 209 ust. 1 i 11, Prezes UKE nakłada w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu. Przychód uzyskany przez powoda w roku 2015 wynosił (...)zł brutto. Nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna w wysokości 6 800 zł stanowi zaledwie(...) maksymalnego wymiaru kary i niecałe(...) całkowitego przychodu osiągniętego przez powoda w 2015 r. Zatem twierdzenie powoda iż kara jest wygórowana, nie znajduje uzasadnienia. Wysokość kary jest proporcjonalna do stwierdzonego naruszenia, a jednocześnie nie przekracza dopuszczalnego w ustawie maksymalnego poziomu 3% całkowitego przychodu powoda, czyli kwoty (...) zł. Nałożona kara nie osiąga również 3% wysokości możliwej do nałożenia kary maksymalnej. Nie stanowi też zagrożenia dla możliwości finansowych powoda. Jednocześnie wysokość kary umożliwia realizację ustawowych funkcji kary pieniężnej. W szczególności istotne jest, aby treść zaskarżonej decyzji i wysokość nałożonej kary pieniężnej spełniały prewencyjną i wychowawczą funkcję kary, oraz stanowiły znaczący sygnał dla powoda i pozostałych uczestników rynku co do sposobu oceny przez Prezesa UKE naruszenia obowiązku określonego w art. 7 ust. 2 Pt. Należy przy tym wziąć pod uwagę, że Powód był wcześniej karany decyzją Prezesa UKE z dnia 31 grudnia 2014r. za niewywiązanie się z obowiązku o którym mowa w art.7 Pt za rok sprawozdawczy 2012. Była to przesłanka przemawiająca za zaostreniem kary w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu wymiar nałożonej decyzją kary pieniężnej nie wykracza ponad granicę niezbędną do realizacji jej funkcji ustawowych. Wbrew twierdzeniom powoda, wysokość kary nie jest także sprzeczna z zasadą proporcjonalności.

Podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia art. 210 ust.2 Pt w zw. z art. 210 ust.1 a Pt nie zasługiwały na uwzględnienie i nie dawały podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Okoliczności sprawy nie uzasadniały też obniżenia nałożonej decyzją kary pieniężnej. W odwołaniu powód nie określił, do jakiego poziomu jego zdaniem, nałożona decyzją kara powinna zostać obniżona. Z tego względu przy rozpoznawaniu odwołania Sąd nie miał możliwości oceny, czy kara w wysokości aprobowanej przez powoda była adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie powoda jako bezzasadne – art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.